

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 9 marca 1965 r.

Nr 12

TRESC:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

43 — Ministra Finansów z dnia 25 lutego 1965 r. zmieniające zarządzenie w sprawie środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych	85
44 — Ministra Finansów z dnia 1 marca 1965 r. w sprawie ulg podatkowych z tytułu nakładów inwestycyjno-reмонтowych dokonywanych w gospodarstwach rolnych, położonych na niektórych obszarach kraju	85
45 — Ministra Oświaty z dnia 26 lutego 1965 r. w sprawie kwalifikacji obiektów i zasad tworzenia powiatowych sieci obiektów i terenów wczasowych na cele sezonowych placówek wczasów dla dzieci i młodzieży	89
46 — Ministra Oświaty z dnia 26 lutego 1965 r. w sprawie trybu postępowania przy stawianiu wniosków o przyznanie prawa użytkowania obiektów szkolnych oraz zasad i warunków ich użytkowania na cele wczasów dla dzieci i młodzieży	90

43

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 lutego 1965 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych.

Na podstawie art. 51 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1952 r. w sprawie środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-60, poz. 914, z 1953 r. Nr A-1, poz. 20, Nr A-79, poz. 939 i Nr A-116, poz. 1501, z 1954 r. Nr A-36, poz. 501 i Nr A-45, poz. 642, z 1955 r. Nr 40, poz. 391, Nr 65, poz. 857 i Nr 105, poz. 1414 oraz z 1961 r. Nr 1, poz. 10) wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku nr 1:

a) w poz. 5 w kolumnie „Określenie jednostek budżeto-

wych” skreśla się wyrazy „z wyjątkiem zakładów dla nieuleczalnie chorych, zakładów specjalnych dla psychicznie chorych niezdolnych do pracy i zakładów pomocy społecznej dla obcokrajowców”.

b) w poz. 24 (Totalizator Sportowy) w kolumnie „Określenie wydatków” dodaje się wyrazy „remonty bieżące i konserwacja obiektów sportowych”;

2) w załączniku nr 2 typ 24 (Totalizator Sportowy) dodaje się wyrazy „§ 8. Wydatki administracyjno-gospodarcze”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

44

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 marca 1965 r.

w sprawie ulg podatkowych z tytułu nakładów inwestycyjno-reмонтowych dokonywanych w gospodarstwach rolnych, położonych na niektórych obszarach kraju.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) oraz § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie określenia zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzaniu oraz udzielaniu ulg w spłaceniu należności przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom (Dz. U. z 1964 r. Nr 24, poz. 162) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnikom podatku gruntowego, którzy na obszarze wymienionym w ust. 2 w okresie od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia do dnia 31 grudnia 1970 r. dokonają inwestycji w postaci budowy nowych albo rozbudowy, odbudowy lub remontu istniejących budynków bądź części budynków gospodarczych (w tym również szklarni, silosów, studni i gnojowników), budynków mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym lub w postaci założenia (budowy) nowych inspektów betonowanych na powierzchni co najmniej 30 m², albo założenia nowych sadów na po-

wierzchni co najmniej $\frac{1}{4}$ ha gruntów — przyznaje się ulgę w podatku gruntowym w formie zaniechania ustalenia zobowiązania podatkowego w zakresie tego podatku na zasadach określonych w niniejszym zarządzeniu. Przepis zdania poprzedzającego stosuje się także w wypadkach, gdy wydatki inwestycyjno-remontowe poniesione zostały przez dzierżawcę, a umowa dzierżawy została zawarta na piśmie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się na obszarze województw koszalińskiego, olsztyńskiego (z wyjątkiem powiatów działowskiego i nowomiejskiego), opolskiego, szczecińskiego, wrocławskiego, zielonogórskiego i m. Wrocławia oraz powiatów: elckiego, goldapskiego i oleckiego województwa białostockiego, powiatów: elbląskiego, gdańskiego, kwidzyńskiego, lęborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego i sztumskiego i m. Elbląga województwa gdańskiego, powiatu trzcianeckiego i m. Piły województwa poznańskiego, powiatów leskiego i ustrzyckiego województwa rzeszowskiego oraz niektórych gromad i miejscowości (wsi i przysiółków) w powiatach: puckim, wejherowskim i m. Gdańsku województwa gdańskiego oraz w powiatach: gorlickim, jarosławskim, jasielskim, krośnieńskim, lubaczowskim, przemyskim i sanockim województwa rzeszowskiego, wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 2. 1. Podstawę obliczenia ulgi stanowi wartość zużytych materiałów i robocizny, zwana dalej „nakładami”.

2. Ulgę stosuje się, gdy wartość nakładów wynosi przy inwestycjach budowlanych oraz remontach co najmniej 4.000 zł, a przy założeniu inspektów i sadu — co najmniej 2.000 zł. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą — w zależności od potrzeb i warunków miejscowych — obniżyć kwoty określone w zdaniu poprzedzającym, nie więcej jednak niż o 25%.

3. Jeżeli podatnik dokonał inwestycji również z kredytów udzielonych przez bank lub instytucję kredytową (spółdzielnię oszczędnościowo-pożyczkową), wówczas ulgę stosuje się początkowo z tytułu sumy wydatkowanej na inwestycje z własnych funduszy podatnika, natomiast ulgę z tytułu nakładów poniesionych z kredytów stosuje się w miarę spłaty tych kredytów, dokonywanej w terminie określonym w § 5 ust. 5.

§ 3. W razie dokonania inwestycji w postaci budowy nowego budynku gospodarczego bądź mieszkalnego, związanego z gospodarstwem rolnym, podstawę obliczenia ulgi stanowi suma ubezpieczenia budynku, ustalona przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń dla celów obowiązkowego ubezpieczenia budynków.

§ 4. 1. W razie dokonania inwestycji w postaci odbudowy, rozbudowy lub remontu albo dokończenia budowy nowego budynku lub części budynku gospodarczego bądź budynku lub części budynku mieszkalnego związanego z gospodarstwem rolnym oraz budowy, odbudowy, rozbudowy lub remontu studni, szklarni, inspektów, silosu lub gnojownika za podstawę obliczenia ulgi przyjmuje się wartość nakładów, ustaloną:

- 1) albo przez zespół, powołany w myśl obowiązujących przepisów przez prezydium gromadzkiej rady narodowej dla celów lustracji zagród wiejskich w zakresie potrzeb i rozmiarów remontów; zespół ten ustala wartość zużytych materiałów budowlanych i robocizny, opierając się na uproszczonych normach szacunkowych ustalonych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych;
- 2) albo na podstawie oryginalnych dowodów (rachunków) zakupu materiałów budowlanych zużytych przy inwestycji z doliczeniem kosztów robocizny w wysokości określonej w tabeli stanowiącej załącznik nr 2 do zarządzenia;

3) albo na podstawie oryginalnych dowodów (rachunków) zakupu materiałów budowlanych zużytych przy inwestycji oraz dowodów (rachunków) stwierdzających koszty robocizny obcej.

2. Decyzja co do stosowania na obszarze danego powiatu jednej z zasad określonych w ust. 1 należy do prezydium powiatowej rady narodowej. W zależności od potrzeb i miejscowych warunków prezydium powiatowej rady narodowej może też wprowadzić dla poszczególnych gromad różne zasady stosowania ulg.

3. W razie powzięcia decyzji co do stosowania na obszarze danego powiatu zasady określonej w ust. 1 pkt 1, zespoły wymienione w tym przepisie obowiązane są przed dokonaniem inwestycji zbadać na miejscu stan obiektów, a po zakończeniu inwestycji — również na miejscu oszacować wysokość nakładów. Prace zespołów w tym zakresie nadzorują organy właściwe do spraw budownictwa.

4. W razie powzięcia decyzji co do stosowania na terenie danego powiatu zasady określonej w ust. 1 pkt 2, prezydium gromadzkiej rady narodowej — w zależności od warunków miejscowych — po uzgodnieniu z organem do spraw budownictwa prezydium powiatowej rady narodowej ustala w ramach tabeli (ust. 1 pkt 2) konkretny procent kosztów robocizny w stosunku do wartości materiałów, jaki będzie stosowany w danej gromadzie.

5. Jeżeli inwestycja została dokonana w postaci założenia nowych sadów, ustalenia wartości nakładów tych inwestycji dokonuje się przy zastosowaniu zasady określonej w ust. 1 pkt 3.

6. Bez względu na to, jaką zasadę ustalenia podstawy obliczania ulg stosuje się na danym obszarze, podatnikowi służy prawo żądania, aby wartość nakładów poniesionych w jego gospodarstwie została ustalona całkowicie na podstawie rachunków (ust. 1 pkt 3).

§ 5. 1. Ulgą wynosi 30% podstawy obliczenia (§ 3 lub § 4). W zależności od potrzeb i miejscowych warunków prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą — jednolicie dla całego województwa lub różnie dla poszczególnych powiatów — podwyższyć wysokość ulg z tytułu odbudowy i remontu budynków do 50% podstawy obliczenia.

2. Ulgi zastosowane do danego podatnika w okresie obowiązywania zarządzenia nie mogą przekraczać łącznie 50.000 zł.

3. Ulgę stosuje się przy wymiarze podatku gruntowego. Jeżeli inwestycje zostały zakończone po dokonaniu wymiaru podatku bądź gdy wniosek, o którym mowa w § 7, złożony został po dokonaniu tego wymiaru, wówczas ulgę stosuje się po uprzednim wznowieniu postępowania podatkowego.

4. Ulgę za dany rok podatkowy przyznaje się w granicach do 100% rocznego wymiaru podatkowego, a w pierwszym roku jej stosowania — w granicach nie zapłaconych jeszcze rat.

5. W razie niewyczerpania w roku podatkowym, w którym inwestycje zostały zakończone, całej kwoty ulgi, jaka przysługuje podatnikowi (ust. 1), ulgę stosuje się w okresie do 10 lat, licząc od roku zakończenia inwestycji. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą — w zależności od warunków miejscowych — przedłużyć dla poszczególnych powiatów okres podany w zdaniu poprzedzającym, nie więcej jednak niż do 15 lat.

6. Jeżeli podatnik posiada zaległości w podatku gruntowym, wówczas ulgę stosuje się przede wszystkim w trybie umorzenia kwoty zaległości, odpowiadającej części nakładów określonych w ust. 1. Podatnikom, których gospodarstwa rolne uznane zostały za zaniedbane ekonomicznie w rozumieniu zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 lipca 1962 r. w sprawie scalenia zaległości finansowych właścicieli niektórych gospodarstw rolnych (Monitor Polski Nr 62,

poz. 298) i objęte pomocą Państwa, udziela się ulgi przede wszystkim w odniesieniu do bieżących należności, a następnie do należności scalonych.

7. Jeżeli w danym roku ulga z tytułu nakładów inwestycyjno-remontowych przekracza kwotę ulgi, jaka może być udzielona w podatku gruntowym, wówczas niezależnie od ulgi w podatku gruntowym umarza się podatnikowi część przypadającej od niego należności Państwowego Funduszu Ziemi w wysokości różnicy pomiędzy kwotą ulgi w podatku gruntowym a kwotą ulgi przysługującej mu z tytułu inwestycji, z tym jednak że łączna kwota ulgi w podatku gruntowym i należnościach Państwowego Funduszu Ziemi nie może przekraczać 50.000 zł (ust. 2). Przepis niniejszego ustępu stosuje się odpowiednio do podatników całkowicie zwolnionych od podatku gruntowego.

§ 6. 1. Decyzje w sprawie przyznania ulg wydają organy właściwe do wymiaru podatku gruntowego.

2. O przyznanych ulgach zawiadamia się podatników odrębnymi decyzjami. Ponadto wykazy tych podatników z podaniem wysokości przyznanych ulg podaje się do wiadomości mieszkańcom wsi przez wywieszenie tych wykazów na tablicach ogłoszeń na okres co najmniej dwóch tygodni.

§ 7. 1. Osoby ubiegające się o ulgę powinny złożyć odpowiedni wniosek do biura gromadzkiej rady narodowej, a na obszarze miast i osiedli — do organu właściwego do wymiaru podatku gruntowego w ciągu trzech miesięcy po zakończeniu inwestycji. Na obszarach wiejskich, gdzie podstawy obliczenia ulgi ustalać będą zespoły w drodze oszacowania (§ 4 ust. 1 pkt 1), podatnicy obowiązani są również zawiadamiać biuro gromadzkiej rady narodowej o zamiarze rozpoczęcia robót i przypuszczalnym terminie ich rozpoczęcia dla umożliwienia zespołowi dokonania oględzin we właściwym czasie. W razie niedopełnienia obowiązku przewidzianego w zdaniu poprzedzającym podstawę obliczenia ulgi ustala się w sposób określony w § 4 ust. 1 pkt 3.

2. We wniosku podatnik powinien m.in. podać, czy sam lub wspólnie z nim gospodarujący członek rodziny korzystał z kredytu na dokonaną inwestycję i w jakiej wysokości.

3. W wypadkach określonych w § 4 ust. 1 pkt 2 podatnik obowiązany jest dołączyć do wniosku oryginalne rachunki za materiały zużyte przy inwestycji, a w wypadkach określonych w § 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 5 i 6 — również oryginalne rachunki za robocizną obcą. Rachunki te zwraca się podatnikowi z zamieszczoną na nich adnotacją, że zostały wykorzystane przy rozpatrzeniu wniosku o ulgę.

4. Jeżeli zastosowanie ulgi zależy od spłaty zaciągniętego kredytu, organ finansowy właściwy w sprawie przyznania ulgi zawiadamia o tym instytucję kredytową, która obowiązana jest poinformować organ finansowy o wysokości udzielonego podatnikowi kredytu inwestycyjnego oraz corocznie informować, jaką kwotę kredytu w danym roku podatnik spłacił.

§ 8. 1. Po otrzymaniu wniosku o przyznanie ulgi biuro gromadzkiej rady narodowej, a na obszarach miast i osiedli organ właściwy do wymiaru podatku gruntowego:

1) zbada, czy w myśl prawa budowlanego na dany rodzaj robót wymagany był zatwierdzony plan lub zezwolenie i czy podatnik te dokumenty otrzymał; jeżeli podatnik wbrew przepisom prawa budowlanego takich dokumentów nie posiada — wzywa podatnika o przedstawienie w terminie 14 dni takich dokumentów, uprzedzając go, że w razie niedopełnienia tego obowiązku wniosek o przyznanie ulgi pozostanie bez rozpatrzenia;

2) w wypadkach określonych w § 4 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 zbada, czy roboty zostały faktycznie wykonane, czy objęte nimi budynki nadają się do użytku, czy wysokość nakładów materiałowych objętych rachunkami odpowiada faktycznemu zużyciu materiałów, a podana w

rachunkach cena robocizny odpowiada miejscowym warunkom;

3) w wypadkach określonych w § 3 zwraca się do inspektoratu powiatowego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń o podanie sumy ubezpieczenia budynku.

2. Jeżeli biuro gromadzkiej rady narodowej nie posiada jeszcze uprawnień w zakresie wymiaru i rachunkowości podatku gruntowego, wniosek podatnika o przyznanie ulgi, uzupełniony przez biuro danymi wymienionymi w ust. 1, przekazuje się wydziałowi finansowemu prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 9. Jeżeli podatnik rozpoczął inwestycje (zgromadził materiały budowlane, przystąpił do budowy fundamentów itp.), wówczas — przed terminem zakończenia inwestycji — może on złożyć wniosek o odroczenie płatności tej części podatku gruntowego bądź należności Państwowego Funduszu Ziemi, jaka nie będzie się od niego należała po przyznaniu mu w przyszłości ulgi w związku z zakończeniem inwestycji. Podatnik powinien oświadczyć we wniosku, jaką kwotę nakładu pokrył z funduszy własnych.

§ 10. Przepisy paragrafów poprzedzających stosuje się odpowiednio do kolek rolniczych oraz ich ośrodków rolnych, z tym że:

- 1) inwestycje w postaci założenia nowych sadów i nowych inspektów betonowanych nie są uwarunkowane wielkością powierzchni (§ 1 ust. 1);
- 2) do nakładów inwestycyjnych, stanowiących podstawę obliczenia ulgi, wlicza się nie tylko wartość nabytych materiałów, lecz także wartość materiałów wyprodukowanych we własnym zakresie (§ 2 ust. 1);
- 3) podstawę obliczenia ulgi przy inwestycjach w postaci odbudowy, rozbudowy lub remontu budynków gospodarczych (w tym również szklarni, silosów, studni i gnojowników) bądź mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym stanowi udowodniona rachunkami bądź danymi z księgowości wartość nabytych lub wyprodukowanych materiałów i koszty robocizny, poniesione z własnych funduszy kółka rolniczego lub jego ośrodka rolnego; ulgę stosuje się, jeżeli nakłady inwestycyjne wynoszą przy inwestycjach oraz remontach co najmniej 10.000 zł, a przy założeniu inspektów i sadów — co najmniej 5.000 zł (§ 2 ust. 2);
- 4) przy podejmowaniu inwestycji ze środków Funduszu Rozwoju Rolnictwa do sumy własnych nakładów inwestycyjnych nie wlicza się środków tego funduszu;
- 5) wysokość pełnej ulgi nie jest kwotowo ograniczona;
- 6) w razie niewyczerpania w roku podatkowym, w którym inwestycje zostały zakończone, całej kwoty ulgi, jaka przysługuje, ulgę stosuje się w okresie do 10 lat, licząc od roku zakończenia inwestycji, a jeżeli chodzi o ulgę z tytułu nakładów pochodzących z kredytów bankowych — licząc od roku, w którym przypada płatność pierwszej raty kredytu bankowego.

§ 11. 1. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 6 maja 1960 r. w sprawie ulg w podatku gruntowym oraz w spłacie należności Państwowego Funduszu Ziemi z tytułu inwestycji dokonywanych w gospodarstwach rolnych, położonych na niektórych obszarach kraju (Monitor Polski z 1960 r. Nr 44, poz. 212, z 1961 r. Nr 66, poz. 284, z 1962 r. Nr 35, poz. 169 i z 1964 r. Nr 12, poz. 56). Ulgi udzielone na podstawie tego zarządzenia zachowują moc do czasu ich wygaśnięcia w granicach ustalonych prawomocnymi decyzjami.

2. Wnioski o przyznanie ulgi z tytułu inwestycji, nie rozpatrzone prawomocnie przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, podlegają rozpatrzeniu według zasad niniejszego zarządzenia.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

Załączniki do zarządzenia Ministra
Finansów z dnia 1 marca 1965 r.
(poz. 44).

Załącznik nr 1.

WYKAZ GROMAD I MIEJSCOWOŚCI (WSI I PRZYSIÓLKÓW) W POWIATACH: PUCKIM, WEJHEROWSKIM I W M. GDAŃSKU WOJEWÓDZTWA GDAŃSKIEGO ORAZ W POWIATACH: GORLICKIM, JAROSŁAWSKIM, JASIELSKIM, KROŚNIEŃSKIM, LUBACZOWSKIM, PRZEMYSKIM I SANOCKIM WOJEWÓDZTWA RZESZOWSKIEGO

Nazwa województwa	Nazwa powiatu	Nazwa gromady	Nazwa miejscowości (wsi i przysiółków)
gdańskie	pucki	Wierzchucino	wsie: Białogóra, Brzyno, Słuchowo i Wierzchucino
	wejherowski	Gniewino i Kostkowo	wszystkie wsie i przysiółki
	m. Gdańsk	Linia	wieś Osiek
rzeszowskie	gorlicki		Płonia Mała
		Gładyszów, Śnietnica, Uście Gorlickie, Wysowa	wszystkie wsie i przysiółki
		Sękowa	wsie: Bartne, Bodaki, Małastów, Owczary, Męcina Wielka i Ropica Górna;
			przysiółki: Kraczonka, Pętna, Przegonina, Pstrążne i Dragaszów
		Kryg	wsie: Rozdziele i Wapienne
		Lipinki	wieś Bednarka i przysiółek Bednarskie
		Szymbark	wieś Bielanka
		Ropa	wieś Łosie
		jarosławski	wsie: Cieplice, Pawłowa i Dobcza
		Adamówka	wszystkie wsie i przysiółki
	jasielski	Młyny	wsie: Wiązownica, Nielepkowice i Manasterz
		Wiązownica	wsie: Folusz i Wola Cieklińska
		Cieklin	wsie: Brzezowa, Desznica i Jaworze
		Kąty	wszystkie wsie i przysiółki.
		Krempna	wieś Pielgrzymka
		Osiek Jasielski	wsie: Łysa Góra i Żmigród Nowy
	krośnieński	Żmigród Nowy	
		miasto Dukla i gromady: Iwla, Polany i Tylawa	wszystkie wsie i przysiółki
	lubaczowski	miasto Cieszanów i gromady: Basznia Dolna, Cewków, Horyniec, Krowica Hołodowska, Lubliniec Nowy, Werchrata i Wielkie Oczy	wszystkie wsie i przysiółki
	przemyski	Bircza, Leszczawa Dolna, Kalników, Nowosiółki Dydyńskie, Olszany, Ryboty-cze, Stubno, Sufczyzna i Żo-hatyn	wszystkie wsie i przysiółki
		Dubiecko	wsie: Sielnica i Polchowa wraz z przysiółkami
		Krasiczyn	wsie: Tarnawce i Zalesie
		Fredropol	wsie: Koniusza i Sólca
		Nienadowa	wieś Hucisko-Nienadowskie
		Krzywcza	wsie: Chyrzyna, Kupna i Średnia
		Babice	wsie: Babice i Bachów
	sanocki	Bukowsko, Jaśliska, Komań-cza, Mrzyglód, Posada Gór-na, Sieniawa, Szczawne, Ty-rawa Wołoska	wszystkie wsie i przysiółki
		Olchowce	wsie: Załuż i Wujskie; przysiółki: Doliny Żałuskie, Kuca-by, Łazy, Pomiarki, Słonne i Wapniska

Załącznik nr 2.

TABELA PROCENTOWYCH NARZUTÓW DO WARTOŚCI NAKŁADU MATERIAŁÓW DLA CELÓW SZACUNKOWEGO OBLICZANIA PODSTAWY ULGI INWESTYCYJNEJ

Lp.	Grupy materiałów remontowo-budowlanych	Procentowy narzut		
		od	—	do
1	betoniarskie i murarskie	45	—	65
2	blacharskie i dekarские	65	—	80
3	ciesielskie i stolarskie	65	—	80
4	instalacyjno-elektryczne	70	—	85
5	malarskie	85	—	100
6	szklarskie	30	—	40
7	ślusarskie	60	—	75
8	zduńskie	45	—	60
9	studniarskie	35	—	45
10	inne	40	—	60

Pouczenie: Szacunkową podstawę, od której oblicza się wysokość ulgi inwestycyjnej, ustala się w następujący sposób:

- a) sumuje się rachunki za materiały tej samej grupy i uzyskaną kwotę zwiększa się o odpowiedni narzut, otrzymując w ten sposób wartość nakładu inwestycyjnego dokonanego w ramach tej grupy materiałów,

b) w sposób podany pod lit. a) ustala się wartość nakładów dokonanych w ramach każdej pozostałej grupy materiałów oddzielnie,

c) następnie sumuje się otrzymane z poprzednich obliczeń kwoty nakładów dokonanych w ramach poszczególnych grup materiałów i otrzymuje się wartość ogólną nakładów, stanowiącą podstawę do obliczenia ulgi.

45

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 26 lutego 1965 r.

w sprawie kwalifikacji obiektów i zasad tworzenia powiatowych sieci obiektów i terenów wczasowych na cele sezonowych placówek wczasów dla dzieci i młodzieży.

Na podstawie § 2 i § 3 pkt 1 i 2 uchwały nr 146 Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie powołania Pełnomocnika Rządu do Spraw Wczasów dla Dzieci i Młodzieży (Monitor Polski Nr A-30, poz. 379) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekcio w zarządzeniu jest mowa:

- 1) o wydziałach oświaty i kultury — należy przez to rozumieć wydziały oświaty i kultury, wydziały oświaty oraz inspektoraty oświaty prezydium powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych;
- 2) o obiektach i terenach wczasowych — należy przez to rozumieć:
 - a) budynki szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych wraz z przynależnymi do nich terenami,
 - b) budynki i przynależne do nich tereny pozostające pod zarządem organizatorów,
 - c) budynki i przynależne do nich tereny najmowane przez organizatorów na cele wczasów dziecięcych,
 - d) tereny zielone, przeznaczone na placówki wczasów pod namiotami lub dla organizowania gier i zabaw ruchowych;
- 3) o organizatorach — należy przez to rozumieć zakłady pracy, szkoły, komitety rodzicielskie, instytucje, organizacje społeczne i młodzieżowe, które podjęły się zorganizowania placówki wczasów dla dzieci i młodzieży i w związku z tym zostały wpisane do rejestru organizatorów w wydziale oświaty i kultury, właściwym terytorialnie dla siedziby organizatora.

§ 2. Obiekty i tereny wczasowe podlegają kwalifikacji pod względem ich przydatności na cele sezonowych placówek wczasów dla dzieci i młodzieży.

§ 3. 1. Z wyjątkiem § 6 ust. 2 sieć obiektów i terenów wczasowych obejmuje obiekty i tereny wczasowe zakwalifikowane przez zespół złożony z przedstawicieli następują-

cych komórek organizacyjnych prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej:

- 1) wydziału oświaty i kultury;
- 2) wydziału gospodarki komunalnej i mieszkaniowej;
- 3) powiatowej komisji planowania gospodarczego.

2. W skład zespołu wchodzi również przedstawiciel powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) stacji sanitarno-epidemiologicznej.

3. Dowodem zakwalifikowania obiektu i terenu wczasowego jest karta kwalifikacyjna obiektu (terenu) wczasowego, wystawiona i podpisana przez członków zespołu, o którym mowa w ust. 1 i 2.

4. Wzór karty kwalifikacyjnej obiektu (terenu) wczasowego określa Minister Oświaty.

§ 4. Organem ustalającym sieć obiektów i terenów wczasowych jest właściwy terytorialnie dla położenia obiektu lub terenu wczasowego wydział oświaty i kultury.

§ 5. Kwalifikacja obiektów i terenów wczasowych oraz ustalenie sieci na okres ferii letnich powinny być zakończone do dnia 1 marca, a na okres ferii zimowych — do dnia 1 października każdego roku.

§ 6. 1. Kwalifikacji nie podlegają obiekty, w których organizowane są kursy i wczasy wakacyjne dla nauczycieli, oraz obiekty przeznaczone na zgrupowania uczniów szkół zawodowych, odbywających praktyki zawodowe, i uczniów szkół artystycznych, odbywających obowiązkowe zajęcia w plenerze.

2. Sieć obiektów i terenów wczasowych nie obejmuje obiektów i terenów wczasowych pozostających w zarządzie Ministra Obrony Narodowej.

§ 7. Sieć obiektów i terenów wczasowych powinna zaspokoić przede wszystkim potrzeby dzieci zamieszkałych na terenie powiatu (w tym przede wszystkim uczniów młodszych